

**sednictva kárné rady stěžovateli, že jeho podání nedává podnětu k nějakému řízení, je stížnost k nejvyššímu soudu nepřipustna (§ 46 a 53 kárn. stat.).**

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Ds II 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud stížnostní v kárných věcech advokátů odmítl v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, stížnost obviněného do usnesení kárné rady advokátní komory v Brně, správně předsednictva této rady ze dne 18. června 1928.

#### O d ů v o d n ě n í:

Nejde tu o usnesení kárné rady (§ 25 kárn. st. v doslovu čl. I zák. ze dne 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.) o tom, že není důvodu ke kárnému řízení (§ 29 odst. třetí kárn. st.), proti němuž byla by za předpokladů §§ 46 a 53 kárn. st. přípustna stížnost k nejvyššímu soudu, nýbrž jde o oznámení předsednictva kárné rady, dané stěžovateli po slyšení zástupce komory, že stěžovatelovo podání ze dne 8. června 1928 nedává podnětu k nějakému opatření v kárném řízení a to — jak ze spisů jest vidno — proto, že podání neobsahovalo skutkových údajů, tudíž z důvodu formálního. Jde to na jevo i z předkládací zprávy, v níž se také uvádí, že o novém oznámení stěžovatelově bylo řízení po zákonu zahájeno. Takové opatření není však předmětem stížnosti k nejvyššímu soudu podle zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. a bylo proto tuto nepřipustnou stížnost odmítnouti.

#### Čís. 73 dis.

**Stížnost do prozatímního opatření podle § 38 odst. druhý zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. jest nepřipustná.**

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1928, Ds I 18/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců odmítl stížnost obviněného do usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako kárného senátu pro soudce ze dne 21. září 1928, jímž mu byly zastaveny podle § 38 odst. druhý zák. čís. 46/1868 jeho služební požitky dnem 21. srpna 1928.

#### O d ů v o d n ě n í:

Usnesením vrchního zemského soudu v Praze jako kárného senátu pro soudce ze dne 21. září 1928 byly služební požitky obviněnému dnem 21. srpna 1928 služby v Košicích sprostěnému, avšak službu na svém působišti u okresního soudu na Mělníku do 15. října 1928 nenastoupiv-

šímu, podle § 38 odst. druhý zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. po dobu jeho nedovolené nepřítomnosti z úřadu zastaveny. Do tohoto usnesení podal obviněný stížnost; jeho stížnost není přípustná. Podle § 38 odst. druhý uv. zákona může kárný soud pro dobu nedovolené nepřítomnosti soudce zaříditi zastavení jeho služebních požitků a musí při vydání kárného nálezu kromě trestu vysloviti také jich ztrátu pro dobu neoprávněné nepřítomnosti. Z tohoto předpisu vyplývá, že v souzeném případě jest zastavení požitků jen prozatímním opatřením kárného soudu, jež dojde konečného vyřízení teprve v nálezu kárnou věc vyřizujícím a do něhož v důsledku toho lze si stěžovati teprve současně s odvoláním z konečného kárného nálezu. Tomu svědčí i to, že zákon nemá v tomto případě ustanovení, podle něhož by byla stížnost do tohoto usnesení vůbec přípustná, kdežto v ustanovení § 37 uv. zák. se výslovně připouští stížnost do opatření přednosta úřadu, by byly zastaveny požitky soudce, jenž by se svémocně déle tří dnů úřadu vzdaloval. Tak by se bylo stalo i v případě § 38 odst. druhý uv. zák., kdyby byl zákonodárce i tu, ač jde o těžší čin kárný, chtěl klásti meze volnému uvážení soudcovskému. Ze srovnání těchto dvou ustanovení a z hořejší úvahy nutno dovozovati, že prozatímní opatření podle § 38 odst. druhý uv. zák. nelze napadati, že tudíž jest stížnost do takového usnesení nepřípustná. Bylo proto stížnost odmítnouti.

#### Čís. 74 dis.

Nesepsal-li přestupkový soudce o výsledku podezřelých protokolů ve věci (§§ 104, 105 tr. ř. a § 16 výk. předp. k tr. ř.), nevyžádal-li si souhlas přednosta okresního soudu se zrušením vazby a rozhodl-li svémocně o vyručení (§ 192 a násl. tr. ř.) v případě vyhrazeném onomu přednostovi (radní komoře), jde o nepřístojnost, nikoliv o služební přečin, neporušil-li soudce ony předpisy v ě d o m ě a ú m y s l n ě.

Podle § 192 tr. ř. m u s í b ý t i na žádost povoleno vyručení, t. j. zrušení vazby (prozatímné nebo řádné vazby vyšetřovací), která byla uvalena jen pro podezření z útěku podle § 175 čís. 2 tr. ř., po složení jistoty a slibu, jde-li o přestupek, o přečin neb o takový zločin, na který zákon ukládá trest žaláře nejvýše pětiletého. V tomto případě povoluje vyručení a určuje jistotu radní komora, jen v řízení přestupkovém okresní soudce. Jde-li o zločin těžší, nikoli však o zločin, na který je trest smrti, m ů ž e b ý t i povoleno vyručení; v takovém případě rozhoduje o něm sborový soud druhé stolice (§§ 192, 194 tr. ř.).

Dokud veřejný obžalobce neučinil návrh na potrestání podle § 9 zák. čís. 471/21, přísluší právo rozhodovati o vyručení radní komoře.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 26/27.)

N e j v y š š í s o u d jako kárný soud odvolací po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 26. října 1927,